

De vreugde van de hemel en de ervaring van de woestijn

door: J.N. Darby

1 Petrus 1

Gods kinderen kunnen belemmerd worden om te genieten van hun voorrechten in Christus. Onze *positie* is dat wij met Christus verenigd zijn. Deze waarheid alléén kan de genade verklaren die ons gegeven is en het geluk en de heerlijkheid die ons deel zijn. Onze gezegende positie wordt beschreven in de brief aan de Efeziërs. Petrus daarentegen beschouwt de kinderen van God niet als met Christus verenigd in de hemel. Hij ziet ze de woestijn doortrekken, waar de omstandigheden aanleiding kunnen zijn om het genot van de christelijke positie en de verwerkelijking van de gezegende en heerlijke plaats die ons toebehoort, weg te nemen.

Ik ben geraakt door het verschil tussen 1 Petrus en Efeziërs. Petrus spreekt over een *“onvergankelijke, onbevleete en onverwelkelijke erfenis, in de hemelen weggelegd”*, terwijl wij hier op aarde zijn. Paulus ziet ons in de brief aan de Efeziërs gezet *“in de hemelse gewesten in Christus”*, dat wil zeggen geplaatst op de hoogte van onze voorrechten. Petrus ziet ons daar niet: de hemel is wel onze hoop, maar wij zijn daar nog niet. Aan de andere kant zegt Paulus: Ik ben in de hemelse gewesten, want als Christus ons Hoofd daar is, is het lichaam (de Gemeente) daar ook. Voor hem is het onmogelijk daar vandaan te gaan. ‘Niets’, zegt Paulus, ‘zal ons scheiden van de liefde van Christus’. Wanneer ik mijzelf zie als dood, dan ben ik door de poort van het kruis naar binnen gegaan, terwijl ik al mijn zonden aan de andere kant achterlaat.

Maar deze vrijmaking van de zonden voert de christen ook in de woestijn, en Petrus stelt ons de hemel voor als onze hoop. De christen is nog niet daar, maar hij is ernaar op weg. Daarom zegt hij niet dat wij opgewekt zijn, maar dat de opstanding de grondslag is van het heil van de ziel, het einde van ons geloof (1 Petr. 1:9). Christus, zegt hij, heeft de overwinning behaald over de dood, voortaan bent u vreemdelingen en bijwoners op aarde. Hij ziet de christen niet als gezeten in de hemelse gewesten (Ef. 2:6), maar als pelgrim op reis om het Beloofde Land te bereiken. Dat is ook heel kostbaar. Wij moeten niets afdoen van onze positie of die verlagen, maar we moeten de omstandigheden die wij meemaken beschouwen als ons nader tot God brengend, in plaats van ze te zien als van Hem scheidend.

Wie de stenen van de woestijn voelt, moet ook de genade voelen van het feit dat hij niet meer in Egypte is maar daaruit is verlost. De moeilijkheden, de beproevingen van het geloof, zijn heel iets anders dan de terugkeer tot de slavernij van de wereld, die ontevredenheid en mopperen voortbrengt. Want als dat het geval is, kan de christen niet zeggen dat hij ervan geniet dat hij niet meer in Egypte is. Hij beklagt zich over de moeilijkheden onderweg, terwijl anderen juist versterkt worden wanneer hun geloof beproefd wordt tijdens hun wandel.

Dat is het verschil tussen de eerste brief van Petrus en de brief aan de Efeziërs, waaraan wij Kolossenzen kunnen toevoegen. Paulus zegt dan ook met zoveel woorden: ‘U kent de grote beginselen van de opstanding. U bent met Christus gestorven, met Hem opgestaan en levend gemaakt met Hem. Het gevolg daarvan is niet dat u op de hemel hoopt - u bent daar al - maar dat u op iets anders hoopt, namelijk de erfenis van alle dingen’ (Ef. 1:13-19).

De Kolossenzen waren verzwakt in het geloof, omdat ze niet vasthielden aan het Hoofd. Als ik niet kan zeggen dat ik met het Hoofd verenigd ben, dan kan ik ook niet zeggen dat ik ben waar het Hoofd is – dus in de hemel. Het Hoofd blijft altijd onbeweeglijk trouw, maar zo is het niet met het lichaam. Daarom zegt Paulus tegen hen: *“Als u nu met Christus opgewekt bent, zoekt dan de dingen die boven zijn, waar Christus is, gezeten aan Gods rechterhand”*. Hij herinnert eraan dat hun *“leven met Christus verborgen is in God”* (Kol. 3:1-3). De Efeziërs hoefden zo niet vermaand te worden. Paulus toont hun de voorrechten die zij bezaten. Maar de Kolossenzen moest hij wel vermanen, omdat zij niet vasthielden aan het Hoofd en de hemel voor hen alleen een *hoop* gebleven was. De Efeziërs *hoopten* niet daar te zijn, zij *waren* er en Paulus kon tegen hen zeggen: Blijf op het niveau van uw voorrechten.

Maar er is nog iets anders dan de vreugde van het geloof. Namelijk het *leven* van het geloof, ook dat moet verwerkelijkt worden; en Petrus stelt ons die waarheid voor. Zelfs voor Christus was het heel iets anders, op de berg te zijn of daarvan afgedaald te zijn om beneden de macht van Satan te ondervinden. Christus was altijd en overal volmaakt, maar voor ons staat het leven door

het geloof niet altijd gelijk aan het beleven van de vreugde van het geloof. In de vreugde vergeet ik alles, maar het leven door het geloof bestaat uit het handhaven van de goddelijke beginselen te midden van de moeilijkheden van het leven en tegenover de duivel. Wij zingen wel eens: 'Jezus is alleen mijn licht en leven'. Dat is een heerlijke waarheid voor de ziel: 'Jezus alleen'. Maar hoeveel dingen vormen geen verandering daarvoor en maken dat onze pelgrimsreis geen leven door geloof is. Wij worden inderdaad bewaard door de kracht van God voor de erfenis, maar wij moeten zelf wel lopen om die te ontvangen. Terwijl wij lopen, bewaart Hij ons; maar Hij wil dat onze harten dagelijks afhankelijk blijven.

Het heil is gebaseerd op de *opstanding* van Christus. Het voorwerp van mijn geloof en hoop ligt buiten deze wereld. Petrus stelt de Heer Jezus voor als Voorwerp voor allen die geloven in het werk dat God door Hem heeft volbracht. God heeft Hem opgewekt. Hij is een Heiland-God. Hij brengt het geloof en de vruchten van het geloof voort, en wij worden bewaard door het geloof. Dat betekent niet alleen dat wij gered zijn, maar dat *Hij zal geopenbaard worden*. Wij moeten wandelen om Hem te bereiken en de wereld door te gaan. Onze genegenheden moeten op Christus gericht zijn. Wij moeten zo wandelen, dat de aantrekkingskracht van deze verloren wereld – die ons omringt en die in het boze ligt – haar waarde verliest voor ons hart. Deze wereld moet een *woestijn* voor ons worden.

Alles wordt door Hem beschikt, zelfs de beproeving. God heeft die niet willen wegnemen, opdat wij in deze woestijn de hulpbronnen vinden die in Hem aanwezig zijn. Laten wij blij zijn; het heil ligt gereed om geopenbaard te worden. Het Woord vertelt het mij, ik weet het en ik kan wachten. Als er niets tussen mij en Christus in staat, is al mijn aandacht voor Hem. Dan deel ik Zijn heerlijkheid en wacht ik om geopenbaard te worden met Hem. Zijn verschijning betekent alles voor mij. Alles is veranderd, ook de wereld zelf is verdwenen als een woestijn uit mijn oog.

Het is geen vreugde door de beproeving te gaan, maar God wil ons daardoor losmaken van deze wereld, opdat wij onze vreugde vinden in de Heer Jezus. Het gevolg

is dat alle hulpbronnen van God ons ten dienste staan tijdens de woestijnreis. Als wij die niet hadden, zouden wij nooit de rijkdom van de genade begrijpen. De woestijn toont al mijn behoeften, maar tegelijkertijd vinden wij er alle hulpbronnen die in onze noden voorzien. U zult misschien zeggen dat u niet op het niveau bent om van dergelijke ervaringen te genieten. Dat doet er weinig toe, want als de Heer Jezus geopenbaard wordt, zult u ontdekken dat "*de beproefdheid van uw geloof (...) blijkt te zijn tot lof en heerlijkheid en eer*" (1 Petr. 1:7). Daarom staat er geschreven: "*Want u hebt volharding nodig, opdat u na de wil van God gedaan te hebben de belofte ontvangt*" (Hebr. 10:36).

Kunt u zeggen dat u in de verschillende omstandigheden van het leven de vreugde van het geloof of de kracht van het geloof hebt gevoeld? Maar wat betreft dit laatste, is het ook goed uzelf af te vragen of wat u doormaakt een *beproeving* is of het *genieten* van Gods hulpbronnen? Hoe meer ik geniet van mijn eenheid met het Hoofd, des te meer word ik ontdaan van alle ijdele vermaak en begrijp ik wat het leven van de hemel is. Dan zijn de beproevingen niet het gevolg van mijn egoïsme, maar van mijn geloof. Ondergaat u de beproeving van het geloof? Is de hoop bij de Heer te zijn levend? Is de verwachting van onze openbaring met Hem even krachtig als in het verleden? Hebt u de lendenen omgord en wacht u op Hem?

Het is heerlijk in het dagelijks leven te weten dat ik op weg ben en in Christus al mijn hulpbronnen heb. Alles wat ik hier meemaak, kan mij alleen dichterbij Hem brengen. Hij is van mij en ik ben van Hem. Ik ken Hem die van het begin af is. Mijn hele levensgeschiedenis staat in het teken van het *afleggen* van het oude, opdat Christus alles is voor mij. Als dat zo is, zal ons hart gelukkig zijn in de beproeving, vervuld met een onuitsprekelijke en verheerlijkte vreugde (1 Petr. 1:8). Ons hart zal rustig zijn en bewaard blijven in vrede. De conclusie is: wij hebben allemaal een zondige natuur, maar wat een moeite getroost God Zichzelf om alles uit onze harten weg te nemen dat niet past bij Zijn heiligheid.

Oorsprong: [Le Messenger Evangélique 1927-240](#)

Titel: [La joie du ciel et l'expérience du désert](#)

© Oude Sporen 2007